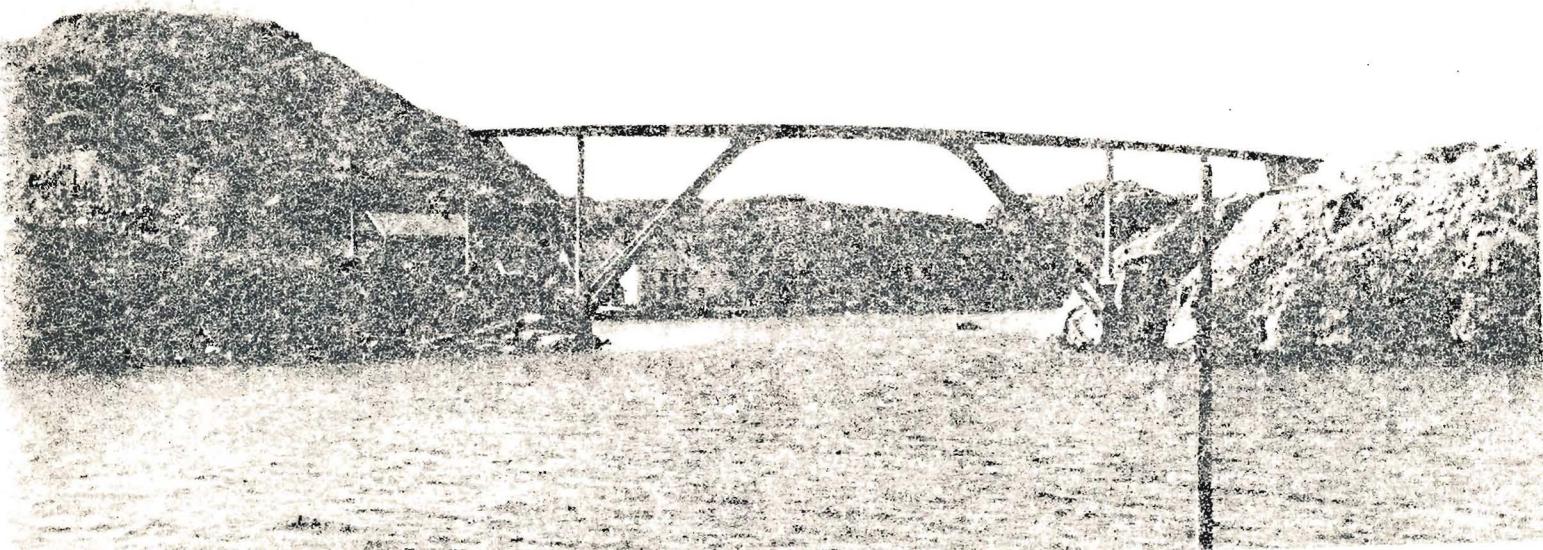

Skjernøpposten

Organ for Skjernøyfolk ute og hjemme.

NR. 4. JULIEN 1971 3. ÅRG.

SANGEN PÅ BETLEHEMSMARKEN.

Englenes lovsang som tonet utover Betlehemsmarken da Jesus ble født, har snart lydt i 2000 år over vår jord. Kortere eller lengere tid før de enkelte verdensdeler og land. Blix sier i sin fødrelandssang:

Vårt heimland i mørke lenge låg
Og vankunne ljoset gjøymde.
Men Gud du i nåde til oss såg
Din kjærleik oss ikkje gjøymde.
Du sende ditt ord til Noregs fjell
Og ljos over landet strøymde.

Vi hører hver jul toner fra Betlehem - sangen som englene sang for den lille flokk av hyrder. Vi hører, og har hørt fra vi var små, gjenlyd av budskapet om: En frelser er oss født. Minnes vi ikke den lykkelige opplevelse rundt et juletre med små lysende stearinlys, (i dag kanskje elektriske). Var det ikke som litt av himmelen kom inn i stua? Kanskje forstod vi det ikke alltid, men en sorglaas lykkefølelse fikk rum inne i hjertet. Senere kanskje, når vi more kom til bevisst liv om hva barndommens jul innebar, et budskap: Se jeg forkynner deg en stor glede, en frelser er oss født. Det største budskap som er oss forknytt, La oss gå like til Betlehem og se denne ting som er hendt, og som Herren har kungjort oss. Luk. 2. Det var englene bud til hyrdene.

Årene gikk - tiden forandres. Så mangt har kanskje tatt meget av plassen i hjertet. De små tindrende lysene på et lite juletre er kommet på avstand. Det er et dunkelt minne kanskje, de mange ting overskygger den blanke stjerne. Vår tid er på vei inn i en materialistisk tid, hvor de evige verdier ikke får sin rette plass. Spørsmålet er: Er han frelser min? Kom la oss følge med hyrdene til krybben. Kom la oss bli som barn og gå rundt det lille treet

som med stjernen i toppen viser vei inn til Ham som englene sang om.
La roen bli den eneherskende så han selv kan få vinnuen i vårt hjerte. - Et barn er født i Betlehem, i Betlehem, ti glæder seg Jerusalem, halleluja, halleluja!

Så ønske om god jul til alle, og mest til utflytterne fra bya som trofast husker oss her hjemme.

J. K. G.

100 ÅRS JUBILEUM.

Rosnes og Farestad Kvinneforening feiret søndag 12. september 100 års jubileum på kapellet som var noget fullsatt av folk fra bya og distriktet.

Av spesielt innbudte var Tom Nikolaisen og syster Millie Koppenrud fra N.M.S. Sokneprest Ousland med frue var til stede og organist Yngvar Lillesund som betjente orgellet. Sangkameratene fra Landal K.U.F. underholdt med sang.

Fru Sigrid Aalvik Gabrielsen ledet festen og ønsket alle velkommen. Hun minnet de som startet foreningen i 1871. Noe skrevet fra den tiden eksisterer ikke, så det en vet fra stifteren er blitt fortalt fra mor til datter og til datterdatter osv. Først fra 50 års festen i 1921 er det blitt skrevet fra hvert nste. Martha Berge fortalte fra den tiden og fram til nå. Hun minnet hvordan de gikk ned spinnemøkkene på kvinneforeningsstoen, hvor ullin ble karet, og spunnet før en kunne begynne å spinne. Til tross for at det gikk mye langsmmere den gangen, ble det alikvel en god del varer som ble loddet ut en gang i året. De midlene som kom inn ble helhjertet gitt til misjonen.

Sekretær Tom Nikolaisen hilste jubilanten fra kretsstyret i N.M.S. og takket for varmt samarbeide gjennom alle disse år. (Hans tale tas ikke med her, grunnet plassmangel).

Syster Millie hilste jubilanten med dagens tekst Luk. 11, 19 om han som stanste igjen på veien. Hun fortalte fra spesialskolonien på Mangarano på Madagaskar. Hun minnet om kristen mann som lå helt opprettet av sykdommen. Til tross for dette var han så usigelig lykkelig; han lå som i himmelsk flombelysning. Den snydagen da denne teksten ble lest, så den syke opp på misjonaren og så sa han: "Det var Norge som stanset". Det var de norske misjonærne som stanset hos ham og førte ham til Gud. For oss nordmenn er dette alvorlig! Måtte det bli sånn på den store dag at den store Master kunne si det slik at det var Norge som stanset.

En kveld var hun og besøkte en vært kirken som lå døende. Ved sonen ble det tent to stearinlys. Den syke lå en stund og så på disse, så sier han: "Det var fine lys - det er mange slike lys i Norge som brenner for Kristus". Måtte vi alle bli tent av Jesus slik at vi kunne brenne ned for ham, slik som våre forbrytere gjorde som startet denne kvinneforeningen.

Til slutt var det hilsener fra sokneprest Ousland, Thø. Pedersen, postmester Pederson og Lars Stave. Tidligere på festen ble også en hilsen fra Therese og Syver i U.S.A. blitt lest opp.

Kvinneforeningen i dag driver et aktivt arbeide. Fra 1962 ble foreningen delt i to, en eldre og en yngre. Forskjellen er at de eldre har mørte om ettermiddagen og de yngre om kvelden. Utledningen og alt annet blir drevet i sammen. Inntektene av utledningen øker for hvert år og i år kom inn over kr. 3.200,-.

Vesterbyas kvinneforening driver også et noe aktivt arbeide. Den er noe yngre og har ikke fullt så mange medlemmer. Den hadde utledning den 24. september. Resultatet ble over kr. 3.100,-.

SKJERNØY POSTEN

Redaktør: Sigurd Ålvik.

I redaksjonen:

Håkon Karlsen, Georg Walwick
og Norvald Jenssen.

Adr. 4515 Skjernøysund.

Postgirokonto: 4 25 36.

Kontakt i U.S.A.:

Christoffer Jacobsen

Adr. 62 Malden Ave,

Lynbrook N.Y. 11536.

Tel. 516-599-9292.

Abonnementspris pr. år kr. 6.-
U.S.A. \$ 1.25.

LITT FISKEPÅT

Høsten er snart forbi og vinteren står for døren. Skal vi se tilbake på fisket denne høsten er jo hummerfisket det viktigste på denne årstid.

Fredag 1. okt. gikk teinene i sjøen og værforholdene var bra, lett til laber vestlig bris, så teinene ble satt på de beste stedene og alle var spente på morgendagens fangst.

Det var samme vestlige brisen lørdag morgen da store og små skulle ut og trekke teinene. Men fangstene var dårlige, ja, dårligere enn på mange, mange år. 1/2 hummer pr. teine var toppfangst, mens 1/3 og 1/4 var mer vanlig og noen fikk enda mindre. På Vesterøya var fangstene dårligst. En båt med 200 teiner fikk 48, og en med 180, 52 hummer. De som hadde annet arbeide og drog om kvelden fikk 3-6 stk. i 20-25 teiner, og det er ikke rare griene i første trekket.

På Farestad og Rosnes var fangstene noe bedre. Til eks. kan nevnes: Paul og Arne M. Kristiansen 135, John Wilhelmsen og Erling Jenssen 90, Herman og Sverre Syvertsen 90, Johan Kristiansen 42,

Harry Larsen 52 og Karl Karlsen 67. Alle fikk mindre enn i fjor og det var også ferre små-hummer, så utsiktene ser ikke lyse ut for kommende år. At der er mindre hummer, er sikkert nok, men hva grunnen kan være er ikke godt å si. Det har vært fremmet forslag om å frede rognhummeren, men hvordan det effektivt kan gjøres er det delte meninger om.

Det var en mengde med paltorsk i teinene, mest vasskrabber, men mange var sers gode og fulle av mat og fiskerne har solgt en masse til kr. 2.- pr. stk. De fleste er sendt til Oslo og bilen har kommet rett til brygga og hentet dem. Denne krabben kom ekstra godt med, i år som hummeren har sviktet.

Totalt har de som har fått flest hummer ca. 2 pr. teine, men mange har bare vel 1, og noen under det også. Den første uka vår det bra var, men andre uka kom det flere små-stormer med mye sjø. Så det ble en del teinctap, fiskerne mistet fra 4-5 og opp til 20 teiner, for dem som var nest uheldige.

Om fisket eilers er å fortelle at det i sept. var godt med makrell. Dørgerne drog lett 2-300 kg. på morgenens og det var også gode fangster i snurpenota. De beste notbåter fikk i alt 25-26 tonn og det var jo en oppmuntring etter flere dårlige sesonger.

Makrellen var heller småfallen, 3-5 pr. kg. Og det var masse av den i år, så en får håpe den kommer igjen til neste år og da som stor høstmakrell.

Om annet fiske er det lite å berette. Det har nest vært uvær siden teinene kom på land, men småseien ser ut til å være tilstede i store mengder, så det skal ikke bli mangel på fisk til ei seiesuppe.

Så får vi håpe at juletorsken også i år er villig til å svømme i trollgarna, og at alle som vil kan få denne gode og tradisjonelle fisken på bordet julften.

UNGDOMSFORENINGEN

Så står julen ennå en gang for døren og forberedelsene er nå i full gang.

På generalforsamling på hotell Norge onsdag 29. sept. ble den saken fra årsmøtet i Sørlandets kr. Ungdomsföringer tatt opp til ny debatt. Skal kretsen bestå eller oppløses. På årsmøtet greide ikke forsamlingen å få 2/3 flertall som måtte til for å opplyse kretsen, men det er slik at etter 3 måneder kan saken tas opp til ny behandling, og da holder det med et simpelt flertall. Det var derfor denne generalforsamlingen ble holdt.

Det ble ingen debatt på møtet, så saken kunne settes under avstemming nesten med en gang.

Stemmetall: For at kretsen fortsetter, 21 stemmer. For at kretsen oppløses, 41 stemmer.

Altså: Sørlandets kr. Ungdomsföringer er nå oppstått. --

Kretsstyret har fått i oppdrag å stå for utviklingen. Dette tar nok en del tid, da det er mye arbeid. Når det gjelder leirstedet "Skogtun", vil det bli solgt eller gitt bort.

Her på Skjernøy står vi nå fritt, og det er kanskje det beste at vi gjør det en stund framover. Men vi er også klar over at det ikke er det i lengden. Saken vil bli luftet på vårt årsmøte i januar, men det er nok for tidlig til å ta noen avgjørelse.

Vi har spkt kommunen om å få lagt inn vannklosetter på kapellet, men har fått blankt avslag. Grunnen er at der septiktanken skal ligge er det for det meste bare blåleire og meget vanviktig. Men vi må ikke miste motet - på 'an igjen.

Det er kommet opp nye portierer foran alteret. Dette er en gave fra Skjergårdens Huskorlag og vi vil på vegne av foreningen si hjertelig takk.

Så er det orgellet. Dette har vært litt av et problem, for vi vet nesten ikke hva vi skal gjøre. Reparasjon av det gamle vil med frakt fram og tilbake komme på 10-12.000, og alikevel kunne ikke fabrikken garantere holdbarheten. Vi fikk tilbud om et nytt pipeorgel, pris kr. 29.000, så det blir veldig dyrt. Vi vil også forsøke med et elektronisk orgel som vi kan få låne på prøve. Disse blir billigere å anskaffe. Dette er en sak som vil bli tatt opp i foreningen senere.

Ellers har virksomheten vært nokså jevn i kapellet med mester og fastster. Guds ord har blitt klart forkynt og vi vet også at dette vil bære frukt, for Guds ord vender aldri tomt tilbake. Vår bønn er at Gud må bevare denne forening og at Hans ord fortsatt må få virke.

Juletrefesten blir i år tirsdag 28. desember, og da er dere alle velkommen.

Barnefesten blir onsdag 29. desember.

Som vanlig har vi en rapport fra R/K "Ambassador Bay", da vi regner den som fast inventar på øya. Vi har fått rapport fra et år tilbake, men kan ikke ta med alt gr. plassmangel.

Fra 1. okt. til 1. april 1970-71 har det vært 6 ulykninger. Dette er svært lite mot året før. For det meste har det vært slep og klargjøring av propeller på fiskefartøy som har disse full av not eller trålwiere. Hvis været har vært tålig har skøyta egne froskemann arbeidet på stedet, hvis dårlig vær er havaristen blitt slept til land, og propellen blitt klargjort der.

Den 27. febr. gikk skøyta fra sin pos. i Nordsjøen: 57°30' N. 03°00' O. for å berge Oslo-båten "Efte" som hadde brann i maskinrommet. Pos. til denne fikk de oppgitt fra et

Britisk fly, men denne viste seg å være feil og ble senere korrigert av Sjøreddningssentralen. Dette vanskelig gjorde letingen og etter mange timers forsinkelse ble båten endelig funnet i en kritisk situasjon. Brannen var slukket, men båten var i elendig forfatning uten strøm og uten rør. Hele mannskapet var ombord. Båten ble slept til Bergen i høy sjø. Slepetid 37 timer. Fra 18. aug. til 18. sept. var skøyta stasjonert i Lerwick på Sjettland og denne måneden var skøyta i arbeid nesten hver dag. Det var 10 utrykkninger og disse kunne være i flere dager, da flere av båtene ble slept til Norge. Alle 10 var norske og danske fiskefartøyer. Fra 1. okt. har skøyta igjen funnet sin plass ved stasjonen på Skjernøy. -----

FRA U.S.A.

H.P.S.T

Vår praktfulle natur står festkledd i høstens uendelige farger og glans og er liksom i ferd med en høytidelig lovprisning for markens grøde som representerer sluttsummen av sesongens slit og strev.

En blå oktober-himmel ser ned på et fargerikt panorama og på en jord av uutholdelig livskraft, skapelse og fylde. Fargene kommer ikke på et løv eller et tre, men over det hele skogbevokste land, så langt øyet kan se, og lenger. Vi står her og betrakter eller tar en tur, helt opptatt med tanken. Hva er meningen med all denne herlighet? Eller, er det en mening? Kan det være at et lønnetre i sin gyldne prakt er et symbol på den gyldne sannhet? Det store valnøttre i sin rødbrunne høstdrakt og grønne hams et symbol på storverk og fylde. Den blod-røde sugar-maple, den vakre lysegule bjerk og den mektige ek står der i et praktverk så purpurfarget som vindruer på en vinranke, og alt er innflekket med gran, furu og lerk.

Der er sannhet i et tre, og der

er sannhet i en puls. Der er forundring i en tanke og i et gylent løv, en moden natt. Kanskje dette er en del av sluttsummen som en så isyefallende, men alikvel så unvikende som vi går her og betrakter en blank og farlig oktoberdag. -----

I REMEMBER SKJERNØYA

Barndomsminner har jeg så mange og så festlige fra Skjernøy. Min mor, Hilda Engbråten og brødrene Ole og Henry og jeg reiste nesten hver sommer til Røsteinen i skoleferien. Jeg elsket å løpe rundt på fjella i fint solskinn, men syntes det var like festlig å være ute i regn og ruskevar. Randi Hofflie, datter av Inga i Bergsdalen, og jeg kledde oss i regn-utstyr og elsket begge å komme ut og bli riktig gjennomblåst. Vi syntes det var så morro å komme ut og fiske hvilling eller ro til Krambua for å handle. Da Mauritz Janssen var på Krambua var det alltid så festlig å komme der. En god "ertekrok" var han, men alltid full av humør. Et år ble vi hos besteforeldrene mine hele vinteren og da gikk jeg i første klasse hos Frk. Jacobsen.

En ettermiddag jeg var på Neset og lekte med Sigrun Pedersen, fikk vi høre den triste nyhet at skolen brant. Som syv-åring var min første tanke at der var skribeboka mi og syntes det var trist. Men da vi så at hele skolen var brent ned, var det forferdelig trist. Men skolen fortsatte. Småskolen som jeg var i begynte på loftet hos Frk. Jacobsen og de eldre måtte gå til Dyrstad (tror jeg). Vi lekte i Frk. Jacobsens hønschus og alt gikk så greit.

Under krigen var jeg en vinter og hjalp bestemor, som var alene da. Jeg var sammen med ungdommen, som alltid var flinke til å lage morro. 17. mai ble feiret med stort fødselsdagsselskap for Aslaug Dyrstad i hennes hjem, og festlig hadde vi det. Vi fra Borge og Farestad spaserte hjem i den lyse vårnatt mens tyskerne på Høgevarde fulgte oss i kikkerten.

Minnene er så mange der ute fra. Jeg vil så gjerne sende en hilsen gjennom Skjernøyposten til alle kjente og kjære fra sya. Sommeren 1970 var guttene mine, Reidar og Steven, og jeg en tur til Norge og besøkte mor på Eydehavn, min manns familie i Lyngdal og familien på Skjernøya.

Vi bilte med Marit og Nic. Eske-land over den nye bruа i Stjernesund, veldig flott, og fra Bergstø gikk det fort til Røsteinen. Der koste vi oss hos den alltid gjestfrie tante Martha.

Denne gang var det mine gutter som løp rundt på fjella og frydet seg. En tur over hengebrua var vi til Aslaug og Håkon's hjem på Bårdsbekken.

Tida ble så altfor kort, men koselig var det å se den kjære Skjernøya igjen. Mine beste hilsener til dere som arbeider med Skjernøyposten, og alle som leser den.

Agathe Thompson.

Agathe hører til en yngre generasjon av Skjernøyfolk. Hun er datter-datter til Ole Kristensen Berge og bor nå sammen med sin familie i deres koselige hjem i Stonridge, New York.

C. J.

(Vi i Skjernøyposten setter stor pris på slike hilsener og håper at mange vil følge opp).

SKJERNØYPOSTENS LANGE ARM.

Vi blar i adresseboka og finner at Skjernøypostens abonenter i Amerika strekker seg fra Atlanterhavskysten i øst til Stillehavskysten i vest og fra Rhode Island i nord til Florida i syd. Vi finner også en del adresser fra stater i mid-westen slik som: Illinois, Iowa, Tennessee og Wisconsin. Dette synes vi er godt gjort av en tre-åring. Men så synes vi det ville være særdeles hyggelig å høre et lite gny fra dere som bor så langt borte. So, get your ballpoint, pull up a chair and join the fun.

DET LUNE HJØRNET:

På restaurant.

Gjesten: Spiller orkesteret på oppfordring?

Kelneren: Ja, selvfølgelig min herre.

Gjesten: Godt, vil De være så snild å be dem spille ludo for en stund.

Hansen: Jeg kan ikke få kona til å høre på meg... .

Nilsen: Har du forsøkt å snakke i sørve?

GLEDELIG JUL.

Denne spalte ønsker redaksjonen og alle våre leseere en gledelig jul og et godt nyttår.

TUSEN TAKK.

Vi herved kvitterer og takker Mr. Tiedemann Pedersen for kr 2.00 han sendte oss som gave til Skjernøyposten.

Jacob Abrahamsen ber om en liten korroksjon til hans innlegg i forrige nr. om Flukten til England, for at hans beretning skal bli helt saklig og sannferdig.

-- Angående arrestasjonen av de islandske sjøguttene, trodde han ikke det berodde på noen misforståelse. Island var nøytralt, og i strid med Genevkonvensjonen ble landet besatt av britiske styrker, for, som de sa, å komme tyskerne i forkjøpet. Men de hadde ingen lovlig rett overfor den islandske befolkning. Likevel arresterte de sjøguttene og gav dem valg mellom å sitte i fengsel eller å ta hyre i de alliertes handelsflåte. Det var intet spesielt galt de var mistenkt for. Liknende framgangsmåter ble brukt overfor andre sjøfolk og franske soldater.

Han mener det var en moderne form for det middelalderske press-gjeng system som ble brukt for å verve folk til den britiske flåte på den tiden. En skarp protest fra den islandske konsul fikk britene til ettertanke. De satte sjøguttene fri og sendte dem hjem på myndighetenes bekostning. -----

DET VAR I KRIGENS TID (9).

TYSK UBÅT (U-21) GRUNNSTØDT PÅ ODD DEN 27. MARS 1940.

(Hendelsen er nedskrevet for "Skjernsypposten", dels etter beretning av Rasmus Rosnes, som først oppdaget ubåten, og dels etter hva "Lindesnes" berettet den gang).

Da jeg om morgenen kom ut til Odd ble jeg høyst forundret over å finne en ubåt stående på grunn ved innløpet til Langevika. Jeg kjørte straks bort til den for å undersøke, og det viste seg å være en ubåt av tysk nasjonalitet. Det var 6-7 mann på dekk og de var snare til å ta fanglina. De var svært ivrige etter å få bekreftet nøyaktig hvor de befant seg. Derimot hadde de ingen interesse av å gi noen forklaring på hvorfor ubåten sto her på norsk grunn. De ville ha meg til å være behjelpeelig med å få anbrakt et anker ute på for å prøve å komme av grunnen. Jeg fikk en tykk spekkespise (1/2 m. lang) som forskuddsbetalning for å være dem behjelpeelig. Jeg lot som jeg ikke første dette, men antydet at jeg vel kunne skaffe en større båt til å trekke ubåten av med. Det som sto i hodet på meg var å komme klar dem for å få varslet norske myndigheter.

Jeg hadde forståelsen av at de ikke hadde lyst til å slippe meg. Jeg satt på baugen i skjekta mi med kniven innen rekkevidde for eventuelt å kutte fanglina. Da det ved en anledning var bare en mann der, gjorde jeg tegn til ham om å la fanglina gå og det gjorde han. Jeg var snar til å komme meg avgårde, og så fort jeg kom i land ringte jeg til German Gabrieisen på Høgevarden som formidlet meldingen videre til marinen i Kristiansand. Det var godt at det ikke var 1. april for da hadde vel min beretning blitt tatt som en spøk.

Utpå dagen kom først et norsk sjøfly tilstede som satte ombord to mann. Deretter kom norske marinefartøy. Men 10 min. før var en tysk tråler kommet til og hadde allerede fått trukket ubåten flett da de norske fartøyene kom. Ubåten hadde altså hatt kontakt med tråleren og ventet bare på at den skulle komme til hjelp. Den skulle ha drevet fiske utenfor Lindesnes onsdags morgen, men satte plutselig kurs østover. German Gabrieisen observerte fra Høgevarden den tyske tråleren mens den lette langs kysten etter ubåten. Han sto samtidig i kontakt med marinen og rapporterte.

Ved 14.30 tiden gikk samtlige fartøyer vestover og ankret på Risøbank. Ubåten hadde nedrigget radio og kanonfundamentet sto tomt. Den var av en mindre type og hadde en besetning på 26 mann.

Etter at beslutningen om at ubåten skulle interneres var tatt, gikk alle fartøyene til Kristiansand hvor ubåten ble liggende i Marvika under bevakning til invasjonen.

Det ble oppdaget at mannskapet hadde kastet over bord papirer og utstyr som ble tatt opp av de norske marinefartøyene. Ubåtens loggbok ble også funnet nedskjøkt i en sekke.

Gjengitt fra "Lindesnes" fredag 29. mars 1940:

Oslo: Den tyske undervannsbåt U-21 strandet natt til onsdag på et meget utsatt sted utenfor de ytterste skjær ved Odd sørøst for Ryvingen. Den ble oppdaget onsdag morgen. Så fort meldingen kom til marinen, ble først fly og en torpedobåt, senere ytterligere en båt og et bevakningsfartøy sendt til stedet for å foreta undersøkelse. Litt etter middag lyktes det ubåten ved hjelp av en tysk tråler som passerte, å komme av grunnen, og den ble da ført inn fjorden til Mandal for at forklaring kunne opptas. Imidlertid henstilte den tyske legasjon i Oslo at ubåten måtte bli frigitt under henvisning til at den angivelig var blitt nødt til å gå inn på norsk territo-

rium på grunn av svær sjø og havari. Disse to hensyn - hårdt vær og havari - er det eneste som etter de norske nøytralitetslover gjør det lovlig for krigsførende makters ubåter å komme inn i norsk territorialefarvann. Det fremgikk da av ubåtsjefens forklaring at havariet på ubåten (skade på den ene maskinen) var en følge av grunnstøtingen, altså ikke en årsak til at båten var kommet inn. Heller ikke kunne det sies å ha vært så hårdt vær at den av den grunn skulle være nødvendig for ubåten å spørre land. Årsaken i virkeligheten var feilaktig navigering, selv om denne kunne unskyldes med usiktbart vær, var det ikke dermed gitt noen lovlig grunn for ubåten til å oppholde seg på det norske territorium.

Etter det var brukt på det røne, ble det derfor, sent onsdag kveld, gitt ordre til å internere ubåten. Dette ble satt i verk torsdag morgen etter at jageren "Odin" var kommet tilsted.

HILSEN FRA RJUKAN.

Kjære venner!

Først vil jeg si hjertelig takk for i sommer. Etter tre deilige måneder med vekslende vær (både tropavarmer og grønn vinter) sitter jeg her oppe i den trange Vestfjorddalen. En dame fra Mandal som i sommer reiste gjennom Rjukan, sa det slik: "Jeg følte som om jeg satt i en stekepanne". "Det måtte i tilfelle være skafftet på pan-

nå", svarte jeg.
Jeg kan godt forstå at Sørlandingen ikke kan tenke seg å bo her, når de farer gjennom dalen og ser på de høye fjell på alle kanter, (ca. 800 m. høye). Noe helt annet er det å ha sitt hjem her. Bra bolig-forhold og hyggelige mennesker. Ikke så få Sørlanders har i årenes løp funnet veien hit opp.

Da Norsk Hydro begynte med nedtrapping av arbeidsstokken og ca. 1700 mennesker etter hvert reiste fra stedet, så det ut til at Rjukan kom til å bli en spøkelsesby. I dag er det reist to ganske store fabrikkbygg, hvorav Fjordplast har det ene. Så er det Viking - Askin A/S og Helly Hansen. Nå er det mangl på kvinnelig arbeidskraft.

I disse dager er det farlig å være tyttebær. Folk kommer fra turene sine med fulle bøtter og spann.

Vi har jo hatt noen deilige septemberdager, så vi nyter en forsinket sommer. Fredag 3. sept. gikk turen til Dalen i Telemark. I strålende vær med ca. to og en halv times kjøring fra Rjukan kom vi til Bandak hotell hvor vi fikk en deilig middag. På hjemturen drakk vi kaffe på "Vierli fjellstue". Ja, slik er det å være pensjonist, vi reiser mens andre må slite. Men når høsten kommer og man må være inne, kan det være bra å ha et arbeide å være opptatt med.

I dag bærer det til fjells. Jeg synes alltid høsten i fjellet er så fin. Men snart er sola borte her og vinteren venter utenfor stuedøra.

Da gjelder det å benytte de fine dager.

Ha det bra allesammen og på gjensyn.

Hilsen fra Solveig Bræthen.

Så vil vi da minne om kontingen-
ten for 1972. Det er bebudet
portoфорhøyelse til neste år,
men vi vet ikke om og hvor mye
det vil berøre våre forsendelser.
Men vi kjører med samme satser -
\$ 1.25 i U.S.A. og kr. 6.- for-
svrig. Og som vanlig ber vi alle
i U.S.A. bruke vår kontakt der.

Christoffer Jacobsen. Alle uten-
om øya bes bruker vårt postgironr.
42536. Og de på øya kan da betale
til en i redaksjonen. Be om kvit-
tering. Vi tør også minne om at
enkelte står til rest for 1971
og ber en at dette må bli gjort
opp samtidig.

SMÅ NYTT FRA ØYA.

Alf Federsen var svært så uheldig i høst. En uke før hummerfisket holdt han på å arbeide på Reidun og Wilhelm Glads hytte. Ved et uhell kom han bort i sirkelsagen og fikk kuttet av tuppen på tommele og en fleng langs etter pekefingeren på høyre hånd. Han hadde hummerteinene på brygga klare til å settes ut, så alt dette gikk i vasken.

Lille Kjell Håkon Aalvik fikk et vaskevannsfat med kokende vann over seg og fikk store forbrenninger. Hele brystet og høyre arm. Etter et sykehussopphold i Kr. sand ble han flyttet til Forsgrunn hvor han måtte gjennomgå en plastisk operasjon. Gutteren er 22 måneder og er nå kommet hjem igjen og er i full vigør. Han er sånn til Bodil og Olav Aalvik.

I høst har det vært ikke mindre enn 3 utforkjøringer med biler på Berge. Først en Volvo Amazon med en 15 års gutt bak rattet. Han kom i svimlende fart opp sletta på Berge, men greide ikke svingen ved oppkjørselen til Edvard Gundersen, og durte inn i veimuren så molla skvatt. Bilen trillet rundt på taket og skurret over veien og i grøfta på den andre siden. De to som var i bilen slapp med noen småskader som ble lappet sammen på sykehuset. En øyas mann var så uheldig å kjøre inn i fjellet like oppforbi Edgar Berges hus. Bilen ble stygt ramponert, men sjåføren slapp med sjokket.

Og endelig skulle en ung gutt svinge inn til Edgar Berge, men han feilberegnet nok en del for bilen havnet på siden i grøfta like oppforbi innkjørselen.

Alle tre bilene måtte Falken fra Mandal ut å hente.

Heldigvis er vi blitt spart for alvorlige bilulykker de 7-8 årene vi har vært landfaste.

Så er kommunevalget over. På Skjernøya har vi vært så heldige å få inn to representanter til bystyret. Det er Ruth Dyrstad (H) og Åsmund Vinje, Dyrstad (AP). Eiliif Christensen, Valvik (Kr.f.)

kom inn som 2. varamann.

Vi håper og tror at de vil gjøre sitt beste for å fremme øyas og utkantstrøkene interesser.

Endelig er Bergyltveien blitt ferdig og asfaltert. Det tok tid, men vi får si med Skipper Nørse: "Vi kommer sent, men vi kommer godt". Og fin er veien blitt, den res skal veimyndighetene ha.

Som 'gamle' Haugen sa: "Hvis vegen på fastlandssida kunne kalles Bergyltveien, måtte den nye veien på øya kalles for Laksevegen". Nå er det faktisk 'Lakseveg' helt fra Tregdesvingen og frem til Ytre Farestad.

Vår medarbeider Georg Valwick måtte en stund før hummerfisket sendes i all hast på sykehuset med akutt blindtarmbetennelse - som nok var kommet litt for langt. Etter ca. to uker kunne han sendes hjem, men måtte ta det rolig i hummerfisket. Til jul skal de flytte inn i sitt nye hus som er bygget innerst i Fidja på Dyrstad. Malerne holder nå på med siste strøk.

Knut Bernhard Knutsen var uheldig og mistet sin båt i hummerfisket. Sammen med Tønnes Berge og en svigerinne var han ute og drog teinene. Det blåste stiv V. kuling. På odden mellom Havneskjærne og Kirkevika fikk de tauet i propellen og motoren ble satt ut av drift. Før de fikk sukk for seg, var båten på heia og ble slått til pinneved. Det var bare på vippen de klarte å komme seg velberget i land. Det eneste som er blitt berget og som muligens kan brukes er motoren. Båten var på 21 fot og så god som ny.

Gudrun Syvertsen døde den 12. nov., 74 år gammel. Hun vokste opp og hadde sitt hjem på Rosnes i mange år, helt til hennes far, Gustav Syvertsen døde. Hun har i de senere år bodt på eldershjemmet i Ulvegjelet, Mandal. Vi lyser fred over hennes minne.

Våre sjøfolk.

Harry Wathne er nønstrøt ut på

M/T "Rona" av Mandal, som reparatør. Arne Kristian Pedersen, Skjernøysund som er ombord på M/S "Andreas U" av Grimstad, var på en ukes ferie hjemme mens skipet lå på verksted i Antwerpen. Han seiler som telegrafist. Kurt Dyrstad har vært til sjøs et års tid med en av Einar Rasmussens båter, men er ventet hjem nå til jul. Kaptein Torgeir Berge er hjemme på ferie fra M/S "Tordenskjold". Han skal viestnok ut igjen før jul. Styrmann Knut Bernhard Knutsen er for tiden hjemme på ferie. Bjørg Selvik, Berge (en av våre nyeste borgere), er just kommet hjem, mens hennes mann fremdeles seiler. Leiv Aalvik er just mønstret ut med M/T "Vinjona" av Oslo, som 2. maskinist. Anna Aalvik er nettopp kommet hjem fra M/T "Berge Queen" av Stavanger. Dette er inntil nå Norges største motorskip på 282.000 tonn d.w. Lengde 350 m. og bredde 53 m. Norge har turbinskip som er enda større.

Nye borgere:

Vi gratulerer Åse og Bernt Torrey Skeie, N. Farestad med en sønn som har fått navnet Asbjørn. Vi vil likeledes gratulere Inger og Herman Syvertsen, Y. Farestad med en sønn som har fått navnet Eivind.

Vi sender en post festum gratulasjon til Detzy og Stanley Wathne som feiret sølvbryllup den 14. september.

Det hender så mangt.

Det skjedde at Johan Kristiansen holdt på å trekke hummerteiner i frisk bør og som vanlig hadde han pipa i munnen. Et kraftig vindkast blåser plutselig pipa ut av munnen hans og langt bort over sjøen. Se så, der forsvant den, tenker han mismodig. Men en måke oppfatter gjebligelig situasjonen og styrter som en pil i sjøen og tar pipa i nebbet og flyr til vann med den. Etter noen runder har den visst fått nok røyk for en stund, og den bestemmer seg for å gi pipa tilbake til eiermannen. Den tar sikte på båten og slipper pipa som havner i sjøen kloss ved båtripa. Det

er bare for Johan å bøye seg ned og ta den opp.. Believe it or not.

Vær og vind:

Vi hadde fint høstvær helt fram til midt i okt. Siden da har vi hatt mye ruskevær. Nov. var nå rent ille. Storm og kuling har løst hverandre av - med en enkelt sneigedag inninekkom. Den 16. hadde vi nok den verste stormen. En campingvogn til Signe og Torgny Bentsen, som har stått på Y. Farestad blåste over ende og knuste vinduer og det meste av serviset inne. Der gikk også noe papp og takstein rundt forbi, men ellers var skadene minimale. Den 6. hadde vi det første varsel om vinter. Det regnet som himlens sluser var spne dagen før, men da vi våknet om morgen den 6. måtte vi gni oss i synene, da snøen lesset ned. Heldigvis forsvant den dagen etter. Søndag 21. begynte med spesiell kuling og regn. Winden dreide s.o. og senere n.o. og ut på kvelden hadde vi en real snøstorm. Kulda holdt seg i dagene framover og vi regnet med at vinteren var et faktum. Men den sørlandske vinter er skjeldens slik. Vi fikk en feiende vestakuling som jagde 'landmannen' på flukt. Så førelig kjempet de to om overtaket og det er ikke godt å si hva resultatet vil bli.

Så er vi kommet så langt at vi setter sluttstrek for i år. Vi takker for samarbeid i året som har gått og håper på stor oppslutning i kommende årgang. Nye ideer tar vi gjerne i mot. Og vi vil med dette ønske våre leser, hvor de enn befinner seg, en riktig god jul og et godt nytt år.

oooooooooooo